

SKANDINAVIENS STJERNE
ORGAN FOR
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

MARMORBROEN (Christiansborg Slot)

1. MAJ 1939
88. AARGANG

NUMMER 9
25 ØRE

JESU KRISTI KIRKE AF
SIDSTE DAGES HELLIGE
SKANDINAVIENS STJERNE

GRUNDLAGT 1851.

Nr. 9.

1. Maj 1939

88 Aarg.

INDHOLD:

SIDE

Guddommen af Joseph F. Merrill	131
Ikke En Gud Men Et Menneske af John Henry Evans	133
En Tanke af Lauritz Geo Petersen	135
Jæg elsker mit skønne lille Land af Inger Mar- grete Bukke	136
Mor af Richard Nielsen	137
Ungdomsforeningerne	138
Foraarskonferencerne	140
Moders Dag	141
Den danske Missions Historie.....	142

KOMMENDE ARTIKLER —

Den Danske Missions Historie

Mark B. Garff,
Redaktør

Orson B. West,
Medredaktør

Adresse:

Priorvej 12. København F.

SKANDINAVIENS STJERNE,
Organ for den danske Mission
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages
Hellige, udkommer den 1. og 15.
hver Maaned. Pris 25 Øre pr.
Nummer, 6 Kr. pr Aar.

GUDDOMMEN

af Apostel Joseph F. Merrill.

Joseph F. Merrill.

Billede Mennesket er skabt, og at den Helligaand er en aandelig Person, der ikke har et Legeme af Kød og Ben, men har et Menneskes Skikkelse, som Nephi saa. (I. Nephi 11: 11).

Saaledes er Faderen, Sønnen og den Helligaand tre adskilte Personer, men forenede til eet i Formaal, Magt, Forstand o. s. v. Derfor kan ingen af de tre Medlemmer i Guddommen være personlig nærværende overalt paa een gang. En saadan Lære staar i skarp Modsætning til det, der prædikedes paa Joseph Smiths Tid, som lærte, at Gud var »en Aand, der var overalt i Universet, men som ikke var noget Steds og alle Steder, og som ikke havde nogen Form og Skikkelse.« Denne ubestemte Idé om Guds Natur var maaske ikke helt almindelig paa Profetens Tid, men mange kristne havde en lignende Opfattelse af Gud. De fleste kristne paa Joseph Smiths Tid havde imidlertid, ligesom de kristne i vor Tid, ingen klar Opfattelse af, hvad Slags Væsen Gud er. Derfor var det nødvendigt at faa nye Aabenbaringer, saa at det gengivne Evangelium kunde ba-

»Vi tror paa Gud, den evige Fader, og paa hans Søn, Jesus Kristus og paa den Helligaand.«

Næsten alle kristne Sekter kunde gøre disse Ord til deres. Men maaske vilde ingen kristen Sekt acceptere vor Lære om Guddommen. Vor Tro om de tre Medlemmer af Guddommen skiller sig ud fra andre Samfunds Opfattelse deraf.

Vi lærer, at baade Faderen og Sønnen er herlige, haandgribelige Væsener, i hvis

seres paa den rette Kundskab om de tre Personer i Guddommen. De Aabenbaringer og himmelske Budbærere, som Joseph Smith og nogle af hans Medarbejdere modtog, udfyldte dette Behov. Og den Kundskab, som saaledes erholdes, var ny for Verden dengang, selv om den var en gammel Sandhed, som i fordums Tid var kendt af Profeterne og de Hellige, en Kundskab, der bekræftes af de hellige Skrifter.

Det er tilfredsstillende at vide, at vor Fader i Himlen er en virkelig Person i Skikkelse som os selv, paa fuldkommen Maade i Besiddelse af alle de Egenskaber, som vi, hans Børn, ejer. Naar vi henvender os til ham i Bøn, er vi sikre paa, at han kan høre og besvare os. At være i Stand til at erstatte den udefinerbare Gud, som visse Mennesker har forkyndt, med en virkelig, kærlig Gud og en retfærdig Gud er at bygge Troen paa en sikker Grundvold i Stedet for det, som er ufatteligt.

Vi tror paa Jesus Kristus, Guds Søn, saavel som paa Gud Faderen. Det er to særskilte Personer, ikke to forskellige Manifestationer af den samme Kraft, en fejlagtig Lære, som mange Prædikanter har forkyndt. Joseph Smith saa i sit første Syn to herlige Personer og hørte hver af dem tale. Den ene sagde, pegende paa den anden: »Denne er min Søn, den elskede, hør ham-« Og dernæst talte Sønnen. Joseph Smith vidste da, i Lighed med Johannes den Døber, at Faderen og Sønnen var to levende Personer. Da Jesus kom op af Vandet efter Daaben i Jordans Flod, hørtes Faderens Røst: »Denne er min elskede Søn, i hvem jeg har Velbehag.« (Math. 3: 17). At Jesus er en opstanden Person, er en fundamental Kendsgerning i den kristne Theologi. Denne Kendsgerning støttes af uendelig mange Vidnesbyrd, af hvilke mange er af verdslig Natur. Sir Ambrose Flemming, en af Verdens fremragende Videnskabsmænd, sagde for nogle Aar siden i en Tale i Philosophical Society of Great Britain (han er Præsident for dette videnskabelige Selskab): »De, der nøje har studeret Vidnesbyrdene, er enige om, at Kristi Opstandelse er en af de bedst bekræftede Kendsgerninger i Menneskehedens Historie.« Det er en bestemt Udtalelse og meget opmuntrende for de oprigtigt troende.

Apostlen Paulus fremsætter nogle af Beviserne i 1. Kor. 15. Kapitel. Som tænkende Mennesker maa vi drage den Slutning, at Opstandelsen er en Kendsgerning. Og denne Kendsgerning er en mægtig Udfordring til alle de Mirakler, som Bibelen taler om. Det beviser, at han har Magt til at oprejse andre. Det beviser, at hans Lære var sand. Og det forsikrer os bestemt om, at Kristus lever i Dag.

Det tredie Medlem af Guddommen eller Treenigheden er den Helligaand. Han har ikke noget Legeme af Kød og Ben som Faderen og Sønnen, men er en aandelig Personlighed. Megen af den Forvirring, der raader i Menneskenes Opfattelse af den Helligaand, er opstaaet ved, at de ikke kan udskille hans Person og Magt. Saadanne Udtryk som at være »opfyldt af den Helligaand« og at »den Helligaand faldt paa et Menneske,« hentyder til den Kraft og den Indflydelse, der udstrømmer fra Gud, og som er karakteristisk for ham; thi den Helligaand kan paa denne Maade virke paa mange Maader samtidigt, selv om de befinder sig langt fra hinanden, hvorimod den Helligaand i virkelig Person ikke kan være paa mere end eet Sted ad Gangen. Dog læser vi, at Faderen og Sønnen virker gennem Aanden i deres skabende Handlinger og i deres almindelige Handlemaade med Menneskeheden. Den Helligaand kan betragtes som Guddommens Tjener, der gennemfører det Høje Raads Beslutninger.«

Guddommens, den hellige Treenigheds Enighed, er et glimrende Kendemærke. Selv om Faderen, Sønnen og den Helligaand er tre adskilte Personer, saa er de dog som en Person i Magt og Handlemaade.

Ikke En Gud Men Et Menneske

— af Ældste John Henry Evans. —

Joseph Smith og andre ledende Mænd i Kirken var i Independence, Missouri. Det var Lørdag den 4. November 1838. De var blevet arresteret i Far West i den nordlige Del af Staten og blev nu ført til Richmond af en bevæbnet Garde under Anførsel af General Lucas. Der vilde de blive anklaget for en opdigtet Beskyldning for Forrædderi mod Staten. I sin Dagbog siger Profeten om denne Dag:

»Vi fik Besøg af nogle Damer og Herrer. En af Kvinderne gik hen til Soldaterne og spurgte meget troskyldigt, hvem af Fangerne var Herren, som Mormonerne tilbad. En af Soldaterne pegede paa mig med et betegnende Smil og sagde: »Det er ham.« Damen vendte sig saa om mod mig og spurgte, om jeg udgav mig for at være vor Herre og Frelser. Jeg svarede, at jeg ikke gav mig ud for at være andet end et Menneske og en Guds Tjener, sendt af Jesus Kristus for at prædige Evangeliet.

Svaret overraskede Kvinden saa meget, at hun begyndte at spørge ud om vor Lære. Jeg prædikede for hende og

hendes Ledsagere og til de undrende Soldater, som lyttede med næsten aandeløs Opmærksomhed, medens jeg fremsatte Læren om Tro paa Jesus Kristus, Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave.

Kvinden var tilfreds og priste Herren, medens Soldaterne hørte derpaa og gik bort, idet hun bad om, at Gud vilde beskytte og befri os.«

Ved disse Profetens Ord skulde engang for alle den absurde Idé aflives, som stadig eksisterer i visse ikke underrettede Kredse, at de Sidste Dags Hellige sætter Joseph Smith lige saa højt som vor Herre, og at de tilbeder ham som Gud. Denne Opfattelse stammer uden Tvivl fra Paastanden om, at Grundlæggeren af Mormonismen var en Profet og fra de stadige Erklæringer og Udtalelser af vort Folk om deres grænseløse Kærlighed til ham. Der er i Virkeligheden intet Grundlag for den urimelige Paastand, at Profeten var Gud eller Frelseren.

Sandheden er meget enklere.

Jesus er Guds Søn i en bestemt Mening og Betydning. Han er baade Gud, da han er den ene af den hellige Tre-enighed og vor Forløser. Han døde for os. Han er Skaberen af Frelsesplanen. Han var »Førstegrøden« af Opstandelsen. Han frelser os uden Betingelse, fra Virkningerne af Adams Overtrædelse og paa visse Betingelser fra Virkningerne af vore egne Synder. Det vil sige, han er vor Frelser. Han bringer os i Harmoni med Faderen.

Joseph Smith er paa den anden Side en Profet som Moses eller Esajas eller Paulus. Han havde en speciel Mission at udføre paa Jorden, akkurat som de havde. Moses førte Israels Børn ud af Ægypten ind i det Forjættede Land. Esajas viste i en af jødisk Histories kritiske Perioder, Vejen, hvorved Nationen kunde undgaa den visse Udslettelse. Og Paulus, en dannet og lærd Mand, blev oprejst til at bringe Evangeliet til Hedningerne og til at give sig i Kast med den græske og romerske Verdens Filosofier.

Paa lignende Maade var Joseph Smith udset til at være en Gengiver af det, der var tabt — Kristi Evangelium, med guddommelig Myndighed til at lære dets Principper og at administrere dets Ordinancer. For efter Apostlenes Død forsvandt Præstedømmet fra Menneskene, Kirkens Ritualer og Ceremonier blev forandrede uden Myndighed, og Frelsens Kraft hørte op. Alt dette maatte gengives. Handlende under Præstedømmet der var beseglet paa ham af tre fordums Apostle, oprettede vor Tids Profet igen Kristi Kirke paa Jorden. Og ydermere gjorde han, gennem Aabenbaringer, der var givet ham af en Herrens Engel, et Folks

Eksistens kendt, om hvem Verden aldrig havde hørt, og Guds Handlemaade med dem.

Joseph Smith, som en Gengiver af det, der var tabt — det er Profetens Plads i Menneskehedens religiøse Historie og hans Plads i Mormonismen.

EN TANKE

af Ældste Lauritz Geo Petersen.

Man kan ikke lade være med at undre sig over, hvad nogle Mennesker egentlig lever for. Naar vi ser os om i Dag vil vi blive stillet overfor mange forskellige Typer af Mennesket.

Der er de Mennesker der bruger deres Tid til at bygge Luftkasteller. Det er dem, der sidder og drømmer om de Rigdomme, de engang vil faa; de store og berømte Folk, de engang vil blive. Fejlen ved at bygge Luftkasteller ligger i, at den, der drømmer, bygger dem af Skyggerne nedad i Stedet for af en solid Grundvold af Hensigt og Energi, opad.

Luftkasteller er Resultatet af en Arkitekts Arbejde, som ikke er i Forbindelse med en Murermester, der kan faa Bygningen opført. Det betyder Planer, som aldrig bliver udført i Praksis.

Lad os leve saaledes, at vi hver Dag kan gribe den Lejlighed og de Muligheder, der byder sig. Vi har kun een Dag i Livet, som vi virkelig kender, og det er i Dag. Vi levede i Gaar, vi lever maaske i Morgen, men vi har kun i Dag.

Hemmeligheden ved virkelig at leve — mentalt, fysisk og moralsk, timeligt og aandeligt — kan siges i tre Ord, nemlig: »*Gør din Del.*«

Saa er der andre Mennesker, som jeg vil sammenligne med et Sværd og en Skede. Skeden er den ydre Del, som vi allesammen ser, hvorimod Sværdet sidder indenfor Skeden, hvorfor vi ikke kan se det.

Verden bruger for megen Tid, Penge og Energi paa Livets Skede og for lidt paa Sværdet. Skeden symboliserer den ydre og timelige Verden, Sværdet den evige og aandelige. Vi kan ogsaa sige, at Skeden er Legemet, Sværdet Sjælen.

Livet er ikke en Konkurrence med andre, men det er en Kamp med os selv. Vi skulde hver Dag prøve paa at leve et bedre Liv, hver Dag prøve paa at kunne blive Herrer

over vore Svagheder, hver Dag prøve at overgaa os selv. Det vil betyde Fremgang.

Vi burde have Medlidenhed med det Menneske, som lader sig lede af andres Meninger eller dets egen forkerte Fortolkning af Videnskabens Udtalelser, saa at det derved vendes bort fra sin Gud. Han eller hun bygger sin Tro paa de faa Bøger, som de har læst om et eller andet Emne, der angaar dem selv, og i haabløs Egoisme lukker de Øjnene for de Millioner af Sandheder i Naturen og Livet, fordi Guds Planer ikke staar klart for dem.

Blot fordi de ikke forstaar et enkelt Punkt, siger de, at de ikke vil tro. De kan ligesaa godt lade være med at tro paa Himlen oven over dem, fordi de ikke kan se det hele, som lade være med at tro paa Luften, som de indaander, fordi den er usynlig.

Saaledes er en Slags Mennesker. Lad os ikke være en af disse, men lad os bruge en lille Smule Fornuft i vore Geringer og Tanker og prøve paa at gøre Livet rigere og skønnere.

*Jeg elsker mit skønne lille Land,
hvor Bølgen ruller mod Klit og Strand.*

*Jeg elsker Dig, Danmark, naar du er mild og blid,
jeg elsker Dig, naar Bølgen fraadende og skummende hvid,
truer at knuse Din Lidenhed.*

*Men ingen Bølge kan rive ned,
mit Hjertes Fædrelandskærlighed.*

*Jeg elsker alle de mange fremmede Lande,
og de store brusende Have og Vande.*

*Jeg elsker Dig, Menneske, hvor du end bor,
paa denne urolige, stormfulde Jord.*

*Og engang skal vi alle, store og smaa,
for den Almægtiges Domstol staa.*

*Derfor lad os enige være og blive ved'
at elske vor Næste med al' Kærlighed.*

af Inger Margrethe Bukke.

Mor.

Naar jeg blader i Mindernes sælsomme Bog,
 naar jeg ser paa de gulnede Blade,
 og jeg hører i Anden det kærlige Sprog,
 fra min Barndoms lykkelige Dage,
 det Navn som jeg elsker højest paa Jord,
 det Navn det er dit — lille Mor.

Om jeg lytter til Stormenes voldsomme Sus,
 gennem Skovenes mægtige Kroner,
 om jeg lytter til Bølgernes koglende Brus,
 til de lokkende sydende Toner,
 dog er de intet mod Navnet saa stor,
 som dit — lille elskede Mor.

Saa stor er Naturen, saa mægtig og stærk,
 og dens Skønhed er uden Ende,
 man føler i alting, Al Skaberens Værk,
 paa en Ting kan man dette kende,
 i alting er nedlagt en Kærlighed stor,
 den største er dette — min Mor.

Man kan give til mange i Musik eller Sang,
 det man føler i Hjerternes Gem,
 men det, der er dybest, og det der gir Klang,
 er Minder fra Barndommens Hjem,
 de Sange jeg mindes med Kærlighed stor,
 er dem du sang — lille Mor.

Mine Tanker er hos dig i Dag, lille Mor,
 som stod du her tæt ved min Side,
 jeg ved din Kærlighed er ægte og stor,
 dine Kærtegn saa ømme og blide,
 med Æmhed jeg sender en Hilsen mod Nord,
 til dig — min Elskede Mor.

Tilegnet min Mor

Richard Nielsen, Aarhus.

UKF**UMF**

UDGIVET AF HOVEDBESTYRELSEN

»Vær ved Kærligheden hverandres Tjenere, thi hele Loven er opfyldt i eet Ord, i det: Du skal elske din Næste som dig selv«.

I Aar skal alle med.

Under dette straalende Motto samles vi alle til Stævnet i Silkeborg. I Aar bydes der til et Stævne af en lidt anden Art end de tidligere afholdte. Her tænkes ikke saa meget paa Konkurrencearbejde, som den Fornøjelse og Glæde vi skal tage Del i. Der er dog ogsaa store og alvorlige Ting paa Programmet. Det er ikke saadant, at kun Kirkens Unge kan deltage, nej alle vil være i Stand til at medvirke.

Lad os tage det som vor Sommerferie, hvorfor ikke. Findes der en smukkere Tid end Foraaret eller Forsommeren hvor Skoven endnu er lysegrøn, Varmen endnu ikke alt for generende og de lyse Aftener lange og lune, er det ikke den allerbedste Tid?

Hvorfor har vi netop valgt Silkeborg som Stævneby? Ganske naturligt af den Grund, at netop her findes den skønneste danske Natur. Frodighed iblandet Hedens Barskhed, altsammen i køn Forening. Der er lidt for enhver Smag. Vand, Skov, Bakker og den rene friske Luft, uden Tilsætning af Fabriksrøg og Gadesnavs. Tænk paa den lune Sommeraften, hvor Skibet glider med os alle ud af Kanalen gennem Søens blaablinkende Vand, mens Solen langsomt daler, vi føres videre rundt omkring de ubeboede Paradisøer, hvor Køl vandet fra Damperen hopper hid og did mellem Træernes blottede Rødder og Smaasten ved Søens Bred, alt aander Stilhed og Fred. Da vil vi, medens Mørket smyger sig ind i sin bløde Klædning, tage hinanden i Hænderne gyngende i Rytme frem og tilbage, mens vi synger Kirkens kønne Sange, eller vi i taktfast Kor lader vore smukke Fædrelands-sange lyde. Naar Mørket helt har lukket sig om os, stævner vi atter tilbage mod Byen, hvor Lysene blinker omkap med Himmelens Stjerner.

Efter Nattens sunde Søvn gaar vi til Søndagsmøderne med en ren og forfrisket Sjæl, og med den Aand, der altid karakteriserer en Sidste Dages Hellig. Den Trang i os, som tørster efter mere Kundskab om Guds Lærdomme, vil blive mættet i rigt Maal. Der vil baade blive et underholdende og belærende Program, men ikke et Program, der i nogen Maade vil kede. Gudstjenesten, der Søndag Aften vil afslutte denne

Dag med nogle af Kirkens bedste Talere, vil fylde os med Guds Aand, saa vi styrket i Troen paa hans sande Lærdomme, i ydmyg Bøn takker vor himmelske Fader for hans Gengivelse af Evangeliet ved Profeten Joseph Smith.

Mandagen er som sædvanlig overdraget den festlige Afslutning. Her tager vi fat straks fra Morgenstunden. Med Damper stævner vi rask afsted med Himmelbjerget som Maal. Efter at have nydt den pragtfulde Udsigt, gaar Turen, for dem der ønsker det, til Fods gennem Skoven, hvor saa Damperen ved næste Anløbssted atter tager os ombord, efter at vi i Skovens Pauluner har nydt Frokostpakken.

Der vil efter Hjemkomsten blive et kærkomment Pusterrum, saa vi friske og veloplagte møder op til Banketten og Ballet, der altid tilsidst vil krone vore uforglemmelige Stævner.

Naar vi saa Kl. 23 byder hinanden Farvel er det med Haab om Gensyn til næste Stævne vi kan slutte disse Mødedage.

Se, derfor skal vi alle med.

Julius A.

Ja, nu har I da hørt om det. Stævnet.

2.Paaskedag havde Ungdomsforeningen i København arrangeret en udmærket og godt besøgt Ssovtur til den forårsfriske Dyrehave. Kl. 11 startedes fra Kirken med S-Tog til Klampenborg, herfra spadseredes til Ulvedalene, og imellem de skønne Bakker spiste de sultne Deltagere deres medbragte Klemmer, saa gik Turen videre til Eremitagesletten med det skønne Jagtslot, her spillede Missionærerne og Søskende et Parti Haandbold, som hurtigt samlede en tæt Tilskuermængde. Efter et Par Timers Spil gik Turen til Traktørstedet » Peter Liep « hvor der indtoges en Forfriskning og saa med S-Toget tilbage til Byen, trætte, men glade og tilfredse for Ungdomsforeningens Arbejde.

F.H.B.

Skuespil = Udveksling.

København har liggende en lille morsom Sketch: »Bryllups-Dagen.« Den varer i 5 Minutter og har kun to Personer, et ungt Ægtepar. Fortrinligt egnet som Indledning til et underholdende Program. Kan laanes ved Henvendelse til Københavns Grens Ungdomsforening Priorvej 12 Kbhn. F.

J.W.S.

Foraarskonferencerne.

AALBORG:

Konferencen indledes Lørdag den 18. Marts Kl. 20 med en Koncert af de forenede Sangkor fra Aalborg og Aarhus. Koncertens Forløb blev i alle Maader tilfredsstillende. Ind mellem Korsangene var der Solonumre, Duetter og Kvaretter. Koncerten overværedes af 240.

Konferencen fortsattes Søndag Morgen Kl. 9 med et Præstedømsmøde under Præsident Garffs Ledelse, hvor beti-melige Raad og Instruktioner blev givet.

Søndagsskolen og Primary bidrog i væsentlig Grad til Konferencens Sukces ved deres Program. Ældste Jens P. Hansen fra København repræsenterede Søndagsskolens Ho-vedbestyrelse og gav nogle gode Ord og opmuntrende Tan-ker til Lederne af Søndagsskolen.

Eftermiddagsmødet var overgivet til Missionæerne. Mis-sionspræsidenten foreslog Generalautoriteterne til Ophol-delse i Medlemmernes Tro og Bønner. Ældste Philo E. Hen-riksen blev hæderligt afløst som Distriktspræsident, og Ældste Henry E. Christiansen blev indsat som den nye Præsident over Aalborg Distrikt. Følgende af Ældsterne talte: J. Newell Christensen, Henry E. Christiansen, Philo E. Henriksen, Clarence E. Paystrup, Lauritz George Peter-sen, Duane Madsen, Earl E. Olsen, Aksel Mathiesen samt Missionspræsident Mark B. Garff.

Ved Aftensmødet, der overværedes af 170 Mennesker, sang de forenede Kor igen under Ledelse af Ældste J. Ne-well Christensen fra Aarhus. Der blev talt inspireret og op-muntrende af Sardus Sørensen, Henry Løjborg, Henry E. Christiansen, Søster Gertrude R. Garff samt Præsident Mark B. Garff.

Konferencen sluttedes med en Basar under de Kvindelige Hjælpeforeninger i Aalborg Distrikt; ogsaa denne Aften fik et vellykket Forløb. 103 til Stede.

Gennem hele Konferencen gik som en rød Traad en Kær-lighedens og Opmuntringens Aand, saa alle tilstedeværen-de fik Udbytte af de forskellige Møder.

KØBENHAVN:

Lad det blive sagt straks: Konferencen fik et yderst straalende Forløb fra først til sidst. Ja, det var overhovedet den bedste Konference, som er blevet afholdt i mange Aar.

Konferencen indledes med en Koncert Lørdag den 15.

April Kl. 20 under Dirigenten, Valdemar Jacobsens Ledelse. Koncerten fik et festligt Præg ved de svenske »American Harmony Singers» Deltagelse. Disse sang sig ind i Publikums Hjerter med deres smukke Kunst. Den store, smukke Sal var da ogsaa fyldt til sidste Plads.

Søndag Formiddag afholdtes et Præstedømmesmøde, hvor Missionspræsidenten talte alvorsfuldt og formanende til de tilstedeværende.

Mødet Kl. 10 blev yderst vellykket ved Søndagsskolens og Primaryforeningens nydelige Program, som anspændt og med levende Interesse paahørtes af de mange Mennesker. De to Organisationer fortjener al mulig Anerkendelse for deres udmærkede Arbejde. Ved Mødet talte bl. a. Missionspræsidenten, Ældste Thorvald Bregentoft og Søster Anna Hansen.

Eftermiddagsmødet blev ogsaa overværet af de tilstedeværende med levende Interesse. Præsident Garff foreslog Missions- og Generalautoriteterne til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner.

Kl. 19 var en stor og interesseret Skare atter kommet til Stede for at høre mere om Jesu Kristi Evangelium. Der var inspirerende og vel gennemtænkte Taler af Ældsterne Joe D. Mortensen og Orson B. West, Søster Gertrude R. Garff samt Præsident Mark B. Garff, som ogsaa bar et personligt kraftig Vidnesbyrd.

Mandag den 17. April afsluttedes Konferencen med en vellykket Basar under Den kvindelige Hjælpeforenings Ledelse. Det indkomne Overskud gaar til Foreningens Arbejde. Som allerede sagt en helt igennem vellykket Konference og en aandelig Fest.

Moders Dag.

Moders Dag er blevet en tilbagevende Begivenhed, som vi hvert Aar ser frem til med Forventningens Glæde. Ogsaa i Aar fejrer vi som sædvanlig denne Dag i Den danske Mission. Den falder som altid paa den anden Søndag i Maj — i Aar den 14. Maj. Vi haaber, at de forskellige Grene vil gøre deres til, at denne Begivenhed vil blive fejret under de smukkeste Former.

Vi er taknemmelige for vore Mødre og beder, at Herren vil velsigne dem for hvad de er og hvad de har gjort for os.

I Dag paa Moders Dag hædrer og ærer vi eder, I Mødre, i Den danske Mission.

Den Danske Missions Historie.

Fortsat.

12. Kapitel.

En Gren af Kirken blev organiseret den 18. April 1851 i Salling nær Skive. Denne Del af Landet udgjorde en Del af Aalborg Konference, som Ældste Christian Christiansen præsiderede over. Om Evangeliets Indførelse i Salling giver Ældste Christiansen følgende Beretning:

»I December 1851 flyttede jeg min Familie til Skive, saa at der vilde blive bedre Lejlighed til at aabne Evangeliets Dør til den Del af Landet, men ikke saa snart var det blevet bekendt, hvem jeg var, førend den hele By var i Bevægelse, og Folk kom ud i store Skarer for at høre om vore Lærdomme. Mellem alle disse var Sognepræsten, Herr Møller, han kom ud til mit Hjem for at advare mig mod Følgerne af at prædike «Mormonisme» i hans Sogn, og han fortalte mig, at han vilde udøve al sin Indflydelse mod mig. Jeg svarede ham, at det stod ham frit for at gøre, hvis han virkelig ønskede det, men jeg forsikrede ham om, at hans Forsøg i den Retning ikke vilde være til nogen Nytte, da Gud let kunde standse ham i hans Anstrengelser. Han gik bort, meget vred, og nogle faa Dage senere døde han. Kun Herren kender Grunden til hans Død.

I tre Maaneder fortsatte jeg mit Arbejde i dette Nabolag, næsten til Stadighed udsat for Forfølgelser; men jeg døbte omtrent fyrretyve Personer, hvoriblandt var mine egne Forældre, min Broder og hans Familie og ligeledes en ugift Broder og to Søstre. Efter den Tid blev Forfølgelserne saa hyppige og alvorlige, at jeg var nødsaget til at flytte bor for at frelse mit Liv. Mine Vinduer blev slaaet ind af Sten og Træstykker, som blev kastet af Mængden, og selv de nye omvendte blev saa ofte Genstand for Forfølgelse, at de fleste af dem flyttede til Aalborg. Min Fader havde i mange Aar været en højt respekteret Skolelærer og Kirkesanger i Dalby og Hindberg Sogne, men efter hans Daab blev han udsat for Chikanerier og Forfølgelser og blev tvunget til at sælge sine Ejendele. Han flyttede saa til Aalborg. Han emigrerede til sidst til Utah, hvor han døde som en trofast Sidste Dages Hellig.«

Den første, der blev døbt i Salling, var Karen Petersen Høstgaard; hendes Søn Frederik Jensen Holst var blevet døbt i København. Præsident Christian Christiansen ordinerede Broder Niels C. Christiansen til Præst og beskikkede ham til Præsident for Grenen, og efter at have døbt nogle flere, vendte Ældste Christiansen tilbage til Aalborg for at undgaa Overfald og Forfølgelse.

Til sidst blev han tilligemed sin Familie nødsaget til at forlade deres Hjem midt om Natten for at redde Livet, og flygte til Aalborg. Saa frygtelig var Forfølgelsens Aand blevet, at Broder Christiansen ikke kunde vise sig paa Ga-

den uden at blive generet af Folk, der kastede Sten og Snavs efter ham. En Broder Frenze led ogsaa meget. Hans Ruder blev slaaet i Stykker mange Gange; det gik endog saa vidt, at Politiet maatte stille Vagt ved Huset om Natten. Omsider ankom tre Missionærer Johan F. F. Dorins, Anders Andersen og Niels Milkjær til denne Del af Landet og begyndte at holde Møder. Dette ophidsede Mængden endnu mere, og der udbrød endnu heftigere Forfølgelser. Der skulde afholdes et Møde i Landsbyen Dommerby, og for at naa dette Sted, maatte Missionærene og en Del af Søskende gennem Skive By; men da de var naaet et lille Stykke uden for Byen, indhentede en Pøbelskare under Anførsel af en Herr Borup dem og angreb dem med stort Raseri. Især blev Brødrene Dorius og Milkjær raat behandlet. Efter først at have kastet Sten efter dem, lagde Voldsmændene Haand paa dem, rev Broder Dorius' Frakke i Stykker og skubbede til sidst begge Missionærer i en Tørvemose. Heldigvis var der ikke nok Vand i Mosen til at drukne dem, og derfor kom de snart op af Mosen.

Da Skaren havde faaet Afløb for deres Had, fik Missionærene til sidst Lov til at gaa, men paa Tilbagevejen mødte Voldsmændene en Del Hellige, der var paa Vej til Møde i Dommerby. Blandt dem var en Mand ved Navn Christian Willardsen fra Landsbyen Dølby, som paa daværende Tidspunkt ikke var Medlem af Kirken, men blev døbt kort efter. Pøbelen behandlede ham paa det frygteligste. Til Trods for denne forfærdelige Behandling, Brødrene saaledes fik, besluttede de at fortsætte til Dommerby og begynde deres Møde, men under Aabningsbønnen omringede en bevæbnet Skare Huset og lagde deres onde Hensigter for Dagen mod de Hellige i Almindelighed og Missionærene i Særdeleshed. Den stakkels Mand, som ejede Huset, bad de Hellige om at tage af Sted, hvad de ogsaa gjorde, men derved udsatte de sig for den rasende Mængdes Naade og Forgødtbefindende. De Hellige flygtede øjeblikkelig over Markerne i alle Retninger, medens Brødrene Dorius og Milkjær naaede en Gaard nærved Landevejen, hvor de bad om Ly og Beskyttelse, men da Ejeren nægtede dem det, blev de igen fanget af Pøbelen og ført tilbage til Skive. Paa Vejen lavede Skaren et syndigt Spektakel og fortsatte med det, da de naaede Byen, hvor Brødrene fik Øje paa Herredsfogden, for hvem de forelagte deres Sag, idet Broder Dorius viste ham sin iturevne Frakke som Bevis. Medens denne Scene fandt Sted i Herredsfogdens Kontor, fyldtes Gaden udenfor med Skrig og Skraal. Efter at have overvejet Sagen en Stund, besluttede Herredsfogden sig til — mod Loven — at sende Missionærene hjem til deres respektive Fødeste-

der. Han udpegede straks en Mand til at tage Vare paa Brødrene og ledsage dem til deres Hjem. Paa den Maade blev Broder Andersen sendt til Aalborg, Broder Milkjær til Jetsmark og Broder Dørius til København, og naar de passerede gennem de forskellige Byer og Landsbyer, blev de til Stadighed fremvist for Befolkningen som Fanger og Forbrydere.

Da Ældste Christian Christiansen hørte om Forfølgelserne i Salling, begav han sig straks i sin Egenskab af Præsident for Aalborg Konference til Salling med det Formaal for Øje at ordne Kirkens Affærer, saa godt han formaade og at trøste og opmuntre tilbageværende Hellige der; men medens han forsøgte dette saa roligt og stille som muligt, erfarede de Helliges Fjender om hans Nærværelse, og som Følge deraf blev han og hans yngre Broder overfaldet og maatte flygte for at redde sig. Ældste Christiansen skriver:

»Til Trods for de truende Forhold besluttede jeg at rejse til Skive og handle i Evangeliets Ordinancer. I Selskab med min yngre Broder forlod jeg min Faders Hus i Dølby om Natten den 15. Juni 1852 og passerede Skive Kl. 1, idet vi haabede, at vore Fjender sov; men deri blev vi sørgeligt skuffede, for de havde ligget paa Lur efter os i tre Nætter, skjult under en Bro, som vi maatte passere. Da vi naaede Broen, sprang pludselig tre Mænd paa os, kastede mig ned fra Broen og førte med Vold min Broder med tilbage til Byen. Paa Vejen dertil behandlede de ham paa barbarisk Vis, idet de hele Tiden var af den Tro, at det var mig. Da jeg igen kom til Bevidsthed efter mit Fald fra Broen og saa, at mine Fjender var taget af Sted, hoppede jeg over et Gærde og havde ca. 7—8 Kilometer, til jeg naaede nogle Veners Hus, som modtog mig venligt og sørgede for mig. Efter at jeg havde vasket og varmet mig (for jeg var gennemblødt), sendte jeg Bud til en gammel Søster, Kirsten Smaalerup, idet jeg bad hende om at underrette min Fader om disse Hændelser. Da hun kom der, viste det sig, at min Broder allerede var kommet hjem, og han vendte sammen med denne Søster tilbage til det Sted, hvor jeg havde fundet Ly. Derfra tog vi Syd paa, og efter at vi havde aflagt Besøg hos nogle Søskende i og omkring Vejle, fortsatte vi Rejsen til Fyn, indtil vi naaede en Søsters Hjem nær Nyborg. Der samlede sig hurtigt et Opløb af berusede Mænd og Drengé, der var ude paa at stifte Uro. Da Skaren kom ind ad Fordøren, trak vi os tilbage gennem en Bagdør, men de fulgte efter os og fik til sidst fat paa min Broder, som atter blev ilde tilredt, og da den gamle Søster lagde sig imellem ham og Voldsmanden for at beskytte ham med sin Person, blev ogsaa hun slaaet og overfaldet. Denne Gang slap jeg uskadt. Da jeg blev paavirket af Guds Aands Kraft, begyndte jeg at tale til Mængden, idet jeg befalede over dem i Herrens Navn. De forlod os, og vi blev der Natten over. Det er min faste Overbevisning, at de Lidelser, som min Broder blev udsat for paa denne Tur, var Aarsag til min Broders tidlige Død. Derefter fortsatte vi Rejsen og naaede København den 22. Juli.»